

er sammenskyttet Jord, Sand og Grus, man har haft at arbejde i. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke er Grund til at løge at forebygge en saadan Vandring i Tide, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt ved en Smule Mole eller Høfder at forebygge en saadan Vandring, idet man i hvert Fald ikke har Sikkerhed for, hvad Virkning og Følge det kan medføre. Det vil jo være vansteltigt at faa nogen rigtig Erfaring desangaaende, naar det er saa — og det er vistnok utænkeligt andet — at Udløbet stadig forskyber sig, Nutter sig mod Skyd.

Jeg vilde gerne tillige erindre om de elendige og trykkede Forhold i selve Skjerna-Dalen. Det er jo en Del Medlemmer og vistnok ogsaa den ærede Indenrigsminister bekendt, at der er daarligere Forhold til Stede, Forhold, som ingenlunde ere blevne ændrede, i hvert Fald ikke tilstrækkeligt, ved, hvad der er sket, nemlig den ny Gennemgravning. Nu kunde man maatte sige, at det er noget, som det bliver Lodssejernes egen Sag at klare, men jeg vil dog tillade mig at minde om, at det dog vistnok ikke kan siges at være Lodssejernes egen Skyld, at Forholdene ere, som de ere. Det er vistnok utvivlsomt, at de Foranstaltninger, som af Hedeselskabet bleve truffne længere oppe i Sjælland, Foranstaltninger, som — det skal jeg tillaa — have været til stor Gavn for mange, idet de have fremkaldt Eng af Hede og Moose, dog have foranlediget, navnlig ved Anlæg af de store Kanaler, at der er sket Sandudskylninger hvorved en hel Mængde Sand er skiftet ned i Skjerna-Dalen og, paa Grund af det mindre Fald der, har aflejeret sig i Bunden og Mundingen af Aaen og har fremkaldt det Særlyd, at, medens Aaen forhen har gaaet paa det lavest liggende Terrain, gaar den nu højt oppe mellem Dæmninger, saa Engene ved Siden af, der forhen bare kunde og gode, nu paa mange Steder blive sure og sumpede; Overbømmelser kunne let finde Sted, men Afledning kan vanskeligt ske. Vandet maa staa og sumpe hen. Det forekommer mig, at der i hvert Tilfælde er nogen Grund til at støtte disse Lodssejere, der have deres Hartkorn og deres Udgifter, men hvis Engene omtrent have tabt Halvdelen af deres Værdi. Jeg har tænkt mig, om ikke Staten — naar der i sin Tid kunde komme til at foreligge en Plan, som kunde have Betingelser for nogenlunde at afhjælpe de Mangler, som ere til Stede, og nogenlunde at samle Lodssejerne om sig — kunde træde hjælpende til, f. Eks. ved et Laan — jeg tør ikke sige et rentefrit Laan, men i hvert Tilfælde et Laan til billig Rente

og paa Afdrag i nogle Aar. Der foreligger jo ikke nogen saadan Plan; men hvis det ikke kan anses for at være alt for ubeskedent, vilde jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om man kunde have Haab om i sin Tid at faa en saadan Støtte, idet det kunde bringe Sagen en væsentlig Del hurtigere frem, naar man havde noget at gaa ud fra. Det er jo nemlig saa, at Bestynderne ere sindige og befindige og nødig ville gaa til store Udgifter og Foretagender, særlig naar man i Forvejen sidder haardt i det. Jeg vil derfor forespørge den højtærede Indenrigsminister, om der mulig kunde være Tante om en saadan Understøttelse.

Berntsen: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for de Oplysninger han meddelte angaaende det afl mig paaanførte Forhold med Hensyn til de mange Ulykkestilsfælde, der ere foregaaede ved de Jernbaneanlæg, som for Tiden foretages i Nørrejylland. Det er altsaa konstateret, at det er et uforholdsmæssigt stort Antal; men det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister oplyste, at det heldigvis kun er et mindre Antal af Ulykkestilsfældene, der have haft Døden eller vedvarende Invaliditet til Følge.

Det interesserede mig ogsaa at høre den ærede Minister hde et smukt Forsvar for Cyklesporten imod det ogsaa efter min Mening umotiverede Angreb, der af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) blev rettet mod Cyklisterne. Jeg finder mig ogsaa foranlediget til at udtale som min Overbevisning, at Cyklesporten er en meget nyttig og gavnlig Friluftssport, og jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds tager storlig fejl, naar han mener, at det er i Cyklisternes Interesse at ride Folk over Ende. Jeg tror tværtimod, at ved et saadant Sammenstød er det Cyklisten, der risikerer mest. Jeg har gjort den Erfaring, at der ofte fra Publikums Side vises megen Hensynsløshed over for Cyklisterne, saa det mange Gange og mange Steder er vansteltigt for disse at besøge Vejene, fordi man ikke vil gaa af Vejen for dem, selv om de ringe og gøre, hvad de kunne for at advare Folk. Jeg fremkommer kun med disse Bemærkninger, fordi jeg nødig vil have, at Cyklesportens Venner skulle tro, at denne Sport ingen Forsvarere eller Venner have i dette Ting. Den ærede Kultusminister udviklede meget omstændeligt for os, hvad der var hans Mening med det Tilfyn, han har etableret ved Høststolene og Landbrugsstolene her i Landet, og jeg føler mig foranlediget til at